

Stauning: Jeg skylder at sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, som i Dag har efterlyst disse Par Ord. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard og det ærede Medlem Hr. Korsgaard havde det til fælles, at de begge anstillede Betragtninger over Socialdemokratiets Ulyst til at styrte Regeringen. Jeg kan bemærke, at en Paastand, der er urigtig, bliver jo ikke sand, fordi den gentages endog af flere. Men kan det være nogen Trøst for de to ærede Medlemmer at gentage, hvad alle ved er urigtigt, bør man vel ikke misunde dem den Trøst.

At det ærede Medlem Hr. Korsgaard forsøger at lægge til Rette for Landstingsvalget ved at vælte Skylden for den totalt strandede Toldpolitik over paa os, kan ikke forundre nogen, men jeg gaar ud fra, at Valget vil give ham det Svar, han venter paa, og der er vist ingen Anledning til at fordybe sig i det ærede Medlems Betragtninger her inde.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Betragtninger var for saa vidt mere besynderlige, naar det ærede Medlem forklarede, at vi havde styrket Ministeriet, styrket det ved at give det en hjælpende Haand, og det ærede Medlem nævnte vistnok baade Landmandsbank- og Teater- og Museumsagerne som Bevis herfor. Hvis loyalt sagligt Arbejde fra Oppositionens Side styrker Ministeriet, ja, saa maa vi finde os i, at det siges om os, at vi styrker det, for vi afpasser nemlig vort Arbejde efter *Sagerne*, og det vil vi vedblive at gøre af den Grund, at vi ønsker at bevare det parlamentariske System, ønsker ikke at undergrave det. Jeg tror ikke, det vilde være til nogen Lykke for Folket, om vi og andre, der maatte være i politisk Uoverensstemmelse med en Regering, satte sig selv udenfor alt Arbejde. Vi for vor Del har aldrig bifaldet Visnepolitikken som en almindelig Regel. I forrige Samling gav det radikale Venstre, det ærede Medlems Parti, denne Regering frit Lejde, Arbejdsro og Fred til at gennemføre Nedskæringen, ja, deltog endog i denne Nedskæring baade paa Finansloven og paa Ulykkesforsikringsloven. Her var Tale om en hjælpende Haand af største Værdi for Regeringens reaktionære Politik. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard og andre Radikale har i et halvt Aar eller et helt Aar, hvor længe det nu er, bebrejdet os, at ikke ogsaa vi arbejdede sagligt med paa Nedskæringen, en fuldkommen urimelig Bebrejdelse, fordi vi overhovedet ikke anerkendte den ekstraordinære Nedskærings Berettigelse. Men efter denne Bebrejdelse oplevede vi altsaa i Lørdags at faa en Bebrejdelse for, at vi nu

sagligt hjalp Regeringen. Begge Sæt Bebrejdelser kan formentlig ikke opretholdes. Begge er i alt Fald uberettigede. Vi afpasser, som jeg sagde, vort Arbejde efter *Sagernes* Natur. Naar det drejer sig om *Sager*, vi principielt er imod, bekæmper vi de paagældende Lovforslag. Saaledes gjorde vi ved Nedskæringsforslagene, saaledes gjorde vi ved den saakaldte Skattenedsættelse. Naar det er *Sager*, vi har Interesse i, saa arbejder vi for at forbedre de paagældende Forslag, og vi stemmer for dem ganske uafhængigt af, hvad vedkommende Minister hedder. Vi er ikke valgt for at drive Personpolitik, men for at drive saglig Politik; og vi søger at opfylde denne vor Forpligtelse, saa vidt det er muligt. Vi søger ikke at misbruge samfundsvigtige Formaal, men vi søger at nærme enhver Løsning til vore Principper. Vi arbejdede sagligt med Landmandsbanken, vi ansaa Visnepolitik just i denne Sag for at være en Forbrydelse, en Forbrydelse mod Samfundet, der skal betale Omkostningerne. Vi angav, hvad vi sagligt ønskede forbedret i det Lovforslag, der blev forelagt os, og da vi opnaaede at faa Sagen ud af Bankkapitalens Hænder, at faa en Ordning, der ikke udelukker endnu større Fremskridt i Fremtiden i Retning af vore Ønsker, ja, saa stemte vi for Lovforslaget. Og vi tror ikke, at Ministeriet kan blive styrket ved, at dets Principper blev afvist og vore sejrede. At det radikale Venstre føler denne Sag som et Nederlag, kan jeg jo ikke gøre for. Det er det radikale Venstre selv, der har indtaget et Standpunkt i denne Sag, som *maatte* bringe det Nederlag. Men jeg gaar i øvrigt ud fra, at det radikale Venstre saa i hvert Fald ved hele denne Sags Behandling og Afgørelse har opdaget, hvor umulig dets Plan om Samlingsregering til denne Sags Løsning var, og hvor urimeligt det var at kaste Kravet herom ind i Forhandlingen paa et Tidspunkt, hvor det kun kunde forvolde Skade for Statens Interesser. Jeg antager ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Tale nu har slaaet Spuns i denne tomme Tønde.

Hvad der gælder Banksagen, gælder ogsaa Teater- og Museumssagerne. Vi har altid ønsket Dobbeltscenen; og vi lod ikke Opfyldelsen af dette principielle Standpunkt glide fra os, efter at Venstre endelig havde givet sin Tilslutning dertil. Vi beklager alle, at den Bygning, der skal huse Teatret, formodentlig baade vil blive upraktisk og vil mispryde Byen. Men de, der har Magten, har ogsaa Ansvaret. Ogsaa Nationalmuseumsspørgsmaalet ansaa vi for en Opgave, der maatte løses. Vi vilde na-